

Megjegyzés a következő szakaszhoz:

A szeretőkre jellemző, hogy mindentől, mindenkitől távol inkább lelik egymásban gyönyörűségüket. Mert az idegen jelenléte, ha mégoly nyugodtan szólhatnak is előtte, akárha ott se volna, egyetlen szóval, egyetlen jellel jelenlétének jelét nem adja, megfosztja őket együttlétük édességétől. A szerelem, a kettőjüket összefűző kapocs, egyedüllétükben akarja összefűzni őket. A lélek a tökéletességnek és az Istenben való szabadságnak ezen a fokán, miután az érzékiség utálatosságain és zaklatásain már átesett, csak a Vőlegénnyel való bensőséges szerelem megértésének és gyakorlásának szenteli magát. Szent Tóbiás könyvében (14, 4) azt mondja, hogy miután a szegénység és a kísértések gyötrelmein átesett már, és Isten megvilágosította, élete hátralévő idejét örömben töltötte. Így van ezzel az a lélek is, melyről itt szólunk, mely kincseire tekintve hatalmas örömet és gyönyörűséget érez. Erről szól Ésaías is, mikor a lelkiéletnek erre a fokára a tökéletességre vezető gyakorlatok során eljutó lélekről beszél: ... feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize el nem fogy. És megszépítik fiaid a régi romokat, és emberöltők alapzatait fölrakod, és nevezetel a romlás építőjének, ősvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást nem találván, hamis beszédet nem szólván, akkor gyönyörűség lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, Atyádnak örökségével élj (58, 10–14) — így szólnak Ésaías szavai, aki midőn Jákob örökségéről szól, magáról az Úristenről szól. Így van ez a lélekkel is már ekkor, nem tesz mást, e táplálékban szüntelen gyönyörűséggel él. Ebben, s az ezt követő szakaszokban Vőlegényétől e táplálékért, azaz Isten színéről színre való látásáért könyörög:

Szépségedbe fogadj be!

Szerelmesem, vigadjunk tiszta szívvel!

A dombra és a begyre,

hol forrás vize tör fel,

a rengetegnek rejtekébe vígy el!

(Befejező részét következő számunkban közöljük)

Takács Zsuzsa fordítása

KÁNTOR ZSOLT

Sziluett függő

Körmöd alatt TÓ.

Tavtrózsák között futnak a vérerek.

Több agy az est.

Szakadt csípke a réműlet.

Részek vesztik el jókedvüket.

Mennyi ablak és mennyi magány.

Fáj a bíány.